

От суха
убеденост

кълм пламенна ЛЮБОВ

"Както еленът пълзи за водните потоци, така душата ми въздиша за Теб, Боже. Жадна е душата ми за Бога..." (Пс. 42:1-2)

Едно от най-приятните ми задължения като професор по богословие е да изнасям лекции върху Псалмите. Обичам тези текстове, но нещо в тях ме тревожи. Защо авторите им търсят Бога с такава жажда? "Както еленът пълзи за водните потоци, така душата ми въздиша за Теб, Боже. Жадна е душата ми за Бога..." (Пс. 42:1-2). Те се стремят непреодолимо да се приближат до Бога и това ме безпокои.

Притеснява ме и фактът, че самият аз започнах християнския си живот с предусещане за велика любов. Като новоповярвал бях до късна нощ в общение с Бога, учех наизуст стихове от Библията и мислех над тях. Никой не

ме караше да го правя. Причината бе една - копнежа по Бога.

Но като професор по богословие вече не бодърствам до полунощ над Писанието. Вярно е, че през всички тези години съм усещал присъствието на Бога, но не мога да кажа, че душата ми копнее за Него. И когато чета подобни пасажии или ги обяснявам на студентите, изпитвам някакво чувство за вина.

Безпокои ме емоционалността на Псалмите. Авторите им не само изразяват силната си радост при мисълта за Бога, но призовават и другите да се радват като тях, сякаш това е задължение на всеки вярващ. Освен това изразяват открито и други чувства,

което също не ми харесва. Допускам емоции по време на футболен мач, но когато става дума за вярата ми, ги смятам за неуместни.

К. С. Луис обяснява липсата на чувства в неговата деноминация: "Ние се грижим прекалено да се спазват правилата на добрия тон." Лично на мен ми се струва, че изявяването на чувства, свързани с вярата, е лош тон. Не обичам емоционалността и не ѝ се доверявам: слабите хора се поддават на емоциите, не силните. Обичам да повтарям, че живея според Божието

Слово, а не според влечението на чувствата ми. Дори намирам известно противоречие между тяхното бурно изразяване и Словото.

Но Псалмите не потвърждават мнението ми. Авторите им като че ли са неудържими. Не се срамуват нито от жаждата си за Бога, нито от радостта си в Неговото присъствие, нито от сълзите за извършени грехове и за това, че Бог се е отдалечил от тях. Не мога да бъда спокоен, защото макар моите усещания да не отговарят на техните чувства, не намирам достатъчно доводи против техния опит. Нима преживяванията на псалмистите са норма, а липсата на всичко това у мен е нещо ненормално?

*Доводи за липса на
жажда за любов*

40). Тази любов не се изразява в чувства. Основата ѝ е следване на Божиите заповеди. В края на краищата самият Исус казва ясно това в Евангелието от Йоан: "Ако Ме обичате, ще пазите Моите заповеди" (14:15).

Разбирам го така: емоциите не са толкова важни, докато сме послушни на Бога. "Правилните" чувства са следствие от правилните постъпки. Библията е документ, където са записани Божиите заповеди и така можем да проверим дали ги следваме и оттам - обичаме ли Бога.

Приспособил съм се към такъв вид християнство, където послушанието и

делата на вярата трябва да се смятат за нищожни и да се избягват. Сатана знае, че така може да превърне вярата в безжизнена формалност, да я откъсне от Божията сила и всичко духовно."

По-нататък той обобщава: "Както няма истинската вяра там, където царуват само чувствата, така я няма и там, където липсват каквито и да било чувства. Ако разберем величието на библейските събития, сърцата ни непременно ще се развълнуват. Осъждането на всякакви чувства води до жестокосърдечие."

Как ни съблазняват

Познаването на Библията и познаването на Бога не е едно и също, обичта към Писанието не е любов към Бога, да четеш Библията не винаги означава да слушаш Бога.

Ако бъда честен, трябва да кажа, че моят опит се различава не само от този на псалмопевците, но и от преживяванията на всички изявени герои от Библията. Всички те сякаш горят от любов към Бога, която аз съм изгубил.

Имам две възможности: да възвърна жаждата си за Бога или да намеря обяснение защо съм я изгубил.

Трябва да кажа, че съм възприел богословска система, която оправдава отношение към Бога, различно от това на псалмистите. Според нея чувствата са лъжливи и не можем да разчитаме на тях. Не бива да се доверяваме на субективното. Библията е обективна и само тя е надеждна. Първата заповед е да обичаме Бога най-силно, след това - ближния си както себе си (Мат. 22:36-

изразът на емоциите се разграничават радикално. Истинската любов обаче се изразява не само в делата, но и в чувствата. Тяхното проявление е неотделима част от любовта към Бога. Целта на християнския живот е не само външното послушание - спазването на Божиите закони. Тя е покорство с цяло сърце. Никой не е послушен на Бога с цялото си сърце, ако Божиите заповеди не са написани в сърцето му.

През 1746 г. Джонатан Едуардс издава книга, чиято основна мисъл гласи: "Истинската вяра в по-голямата си част трябва да се състои от движенията на чувствата." Едуардс вижда едно от най-пагубните действия на Сатана в това: той "...създава убеждението, че всички пориви на чувствата и духа в

Почти всеки започва християнския си живот с гореща любов към Исус, с копнеж по Него. След време мнозина забравят първата любов. Това нямаше да е така, ако нашето богословие не ни внушаваше, че християнският живот без любов е нещо нормално.

Когато на седемнайсет години се обърнах към Бога, няхах никакъв опит във вярата. Любовта към Исус дойде изведнъж. Поглъщах Неговото Слово, разговарях с Него в молитва и свидетелствах за Него на приятелите си.

След около година чувството към Христос започна да отслабва. Не знам как и защо, но нещо коренно се промени. Любовта към Бога бавно, но сигурно бе заменена с любов към моята църква.

Мисля, че проблемът тогава е бил не прекалената любов към църквата, а недостатъчната любов към Христос. Подобна съблазън идва постепенно и толкова неусетно, че преди да я осъзнаем, вече сме се оплели в мрежи-

те й. Накрая признах вината си, че съм поставил църквата по-високо от Христос и първоначалното чувство към Него се върна.

Но когато станах студент по богословие, пак се подадох на съблазън и не успях да опазя любовта си към Христос. Изпитвах неутолима жажда да изучавам Божието Слово и започнах да обичам Библията повече от нейния Автор. Изучаването и познаването на Библията стана същност на християнския ми живот. Останах в тази примка по-дълго, отколкото бих искал да призная. Трябваше ми много време, за да разбера, че познаването на Библията и познаването на Бога не е едно и също, че обичта към Писанието не е любов към Бога, че да четеш Библията не винаги означава да слушаш Бога. Фарисеите по времето на Христос познават, обичат и четат Библията, но не познават, не обичат и не слушат Бога. Иисус им казва: "Отец, Който Ме е пратил, Той свидетелства за Мен. Нито гласа Му сте чули някога, нито образа Му сте видели. И нямате Неговото слово постоянно в себе си, защото не вярвате в Този, Когото Той е пратил" (Йоан 5:37-38).

Всеки ден тези хора с часове изучават Писанието, а Божият Син твърди, че никога не са чули гласа на Бога. Можем цял живот да четем Библията и никога да не чуем гласа на Бога.

Аз самият съм проповядвал, че е важно да познаваме Библията и да постъпваме както тя учи. Влагал съм всичките си сили и почти цялото си време, за да разбера правоверното богословие, вместо да търся Божия Син и да се стремя да приличам на Него. Не съм осъзнавал как дълбоко затъвам в тази лъжа.

Друг вид съблазън е да поставяме духовните дарби по-високо от Господ Иисус. Това вероятно е станало в Коринт.

Някои пък се съблазняват, като се стремят към много силни чувства. Стараят се да достигнат определена сила на чувството, вместо да търсят Иисус, и лесно се превъзбудят.

Съществува и още по-опасна съблазън - да се покланяме на самото поклонение пред Бога повече, отколкото на Него.

Срещал съм хора, поставили християнския начин на живот по-високо от Бога.

Възможно е да сложим по-горе от Иисус Христос почти всички добри неща, без да разбираме какво правим.

Някои се съблазняват, като се стремят към много силни чувства. Стараят се да достигнат определена сила на чувството, вместо да търсят Иисус, и лесно се превъзбудят.

Библията и заповедите, даровете на Духа, формите на хвалението, свидетелстването, грижата за бедните... Не бива да приравняваме Иисус с нито едно добро дело. Той не е догма, не е богословска теория, не е абстрактен принцип, не е служение, не е общност, не е деноминация, не е активност, дори не е начин на живот. Иисус е Личност. Той изисква да Го поставим по-високо от всичко това. Нито едно от изброените неща не е умряло за нас - за нас умря Божият Син. Нито едно от тях не определя съдбата ни - Божият Син ръководи нашия живот. Всеки път, когато обръщаме на някое добро дело

повече внимание, отколкото на Христос, то става идол за нас и ни отдалечава от Него. Много лесно сме готови да заобичаваме добрите дела повече от Христос. Да смесим посвещението на Спасителя с посвещението на някое добро дело.

Повече от всичко трябва да пазим и подхранваме горещата си любов към Бога, иначе ще я загубим. Главното в живота е любовта към Бога, а след това - към Неговите деца.

Горещата любов

Както вече споменах, постоянно се сблъскваме с опитите на богословите и известните проповедници да сведат лю-

бовта до изпълнение на дълг, като изпразнят тази дума от значението ѝ в емоционалния план. Любовта към Бога, лишена от емоционалност е измислена от съвременните учители. Това не е библейското разбиране за обич.

Любовта като понятие включва широк спектър от чувства - възторг, стремеж, отдаденост, жажда, глад. Всичко това изпитва силно влюбеният човек.

Най-голямото ми желание е да имам подобно отношение към Христос. Разбира се, искам да бъда послушен, но послушанието ми да идва от любовта към Бога. Да не бъде мотивирано от желанието за награда или от страха да не бъде наказан. Да не ме

ръководи чувството ми за дълг, нито навикът да живея дисциплинирано.

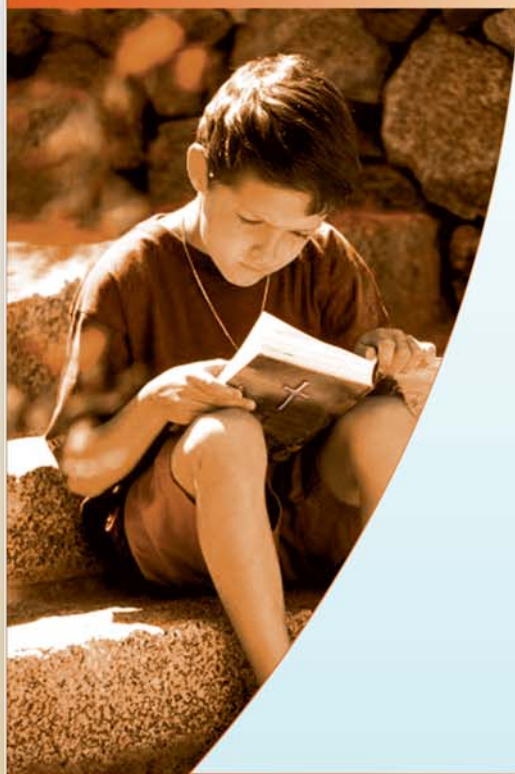
Реална ли е тази цел или е само мечта? Слушал съм проповеди, че е нормално е да обичаш Бога, след като повярваш, а с времето любовта да се замени със съзнание за дълг и дисциплина. Чуval съм дори че загубата на емоционалността е белег за зрялост. Според мен в Библията е написано точно обратното.

Ако изгубим любовта си, какво можем да направим, за да я върнем?

Тук има три решаващи стъпки.

При нозете на Иисус

Любовта като понятие включва широк спектър от чувства - възторг, стремеж, отдаденост, жажда, глад. Всичко това изпитва силно влюбеният човек.

Не е възможно да обичаш някого, когото не познаваш. Но Иисус може да бъде познат и колкото по-често седим при нозете Му, толкова по-добре ще Го опознаваме. А колкото по-добре Го познаваме, толкова по-силно ще Го обичаме.

Необходимо е да планираме време за четене на Библията и за молитва. Четенето обаче не бива да се превръща в ритуал. През това време общуваме с реална Личност, Която ни води, насърчава, изобличава греховете ни.

Не бива да мислим, че щом умеем да четем Словото, вече сме влезли в Божието присъствие. Механичното

четене и ритуалната молитва няма да ни отведат при Бога. Псалмопевецът Го моли: "Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя Закон" (Пс.119:18). Молете се за Божието присъствие, не мислете, че то е нещо, което се разбира от само себе си. Обръщайте се към Словото с горещото желание да се срещнете с Бога и да разговаряте с Него. Внимателно слушайте гласа Му, докато се молите и размишлявате.

Всички християни, с които съм разговарял през живота си, вярват, че четенето на Словото и молитвата са важни, имат желание всекидневно да общуват с Господа, но просто не го правят. Причината най-често е грешка в разпределянето на времето: минути или часове за Бога по принцип не се планират. Хората вярват в илюзията, че винаги ще намерят време за това. Ето една от най-успешните уловки на дявола.

Ако имаме всестранни библейски знания, но не пребъдваме в Божието присъствие, гордостта ни расте заедно с вероятността да нараним другите. Дори ако сме получили особени духовни дарби, но не живеем в Божието присъствие, можем да причиним много беди на Църквата. Ако не търсим общение с Бога, любовта ни към Неговия Син няма да се засилва и накрая ще станем негодни за служение. Ако обаче Го търсим, Той няма да ни разочарова.

Силата на кръвта

Има още един път за укрепване на любовта към Господ Иисус. Във всяка връзка между хората от време на време се появяват бариери поради себичност,

несправедливост или просто недо-
разумение. Нещо подобно става и във
взаимоотношенията ни с Бога. Всеки
път, когато съгрешаваме, грехът из-
гражда стена между нас и Бога. Когато
се покаяваме с вярата, че пролятата на
Голгота Христова кръв е силна да ни
очисти, грехът е опростен и бариерата
на отчуждението - премахната.

Тази истина също ни се повтаря от
момента на покаянието. Но познавам
мнозина християни, които изнемогват
под тежестта на греха. Те сякаш живеят
под осъждане, а не в свободата, която
имат изкупените от Христос. Някои от
тях споделят, че макар да са изповядали
греха си, не им достига увереност в
прошката. Не е достатъчно да се по-
каем за сторените грехове, трябва и да
вярваме, че получаваме прошка, осигу-
рена от силата на пролятата Христова
кръв.

Неговото водителство

Ако искаме да обичаме Божия Син с
истинска гореща любов, е необходимо
още нещо.

През целия си християнски живот
постоянно съм правил една и съща
грешка. Опитвал съм се да развия у се-
бе си любов към Бога чрез дисциплина,
добри намерения, познаване на Библия-
та. Но всеки път съм се убеждавал, че се
оплитам в мрежите на законничеството
и чувството за себеправедност.

Бог обаче се справя с това. Един мой
близък ми разказа, че още е потресен от
шока, който предизвикали у него след-
ните думи: "Ако християнският ти
живот някога се окаже успешен, то ще
стане не затова, че си добър в усилията,
а защото Бог е добър във водителството.

Доверявай се на Неговото водителство,
а не на своите усилия." Тези думи
вълнуват сърцето ми. Разбирам защо
законничеството и чувството за себе-
праведността толкова лесно пускат
корени у мен.

И в моя живот се потвърди заключе-
нието, че ако някога изпитвам гореща
любов към Божия Син, то няма да е
поради моите усилия, а защото самият
Той ще ми я даде като най-драгоценен
подарък.

Апостол Яков казва: "Пожелавате,
но нямате... нямате, защото не просите"
(Як. 4:2). Бог може да ни даде велики
дарби, ние трябва да Го молим за тях.

*Иисус открива на учениците името на Отец,
показва им как Той обича Сина Си с цел
учениците да заобичат Христос така,
както Го обича Баща Му.*

Искам да ви насърча да молите Бога
повече от всичко друго да ви даде любов
към Него. Подобна молитва пробужда у
мен повече любов към Иисус от всичко,
което съм предприемал. Последният
стих от 17 гл. на Евангелието от Йоан
гласи: "И им изявих Твоето име и ще им
го изявя, та любовта, с която си Ме въз-
любил, да бъде в тях и аз в тях."

Преди съм чел този стих често, без
да разбирам същността му. Когато за-
почнах да го проумявам, не можех да
повярвам: Иисус открива на учениците
името на Отец, показва им как Той
обича Сина Си с цел учениците да за-
обичат Христос така, както Го обича
Баща Му. Иска любовта на Отец да
пребъдва у учениците.

Но как мога аз да обичам Сина та-
ка, както Баща Му Го обича? Разбира
се, никой не е способен на такава силна
любов, но, от друга страна, въпреки че
никой не може да бъде свят като Бога,
Той ни повелява: "Бъдете святи, защото
аз, Господ, вашият Бог, съм свят" (Лев.
19:2). Чрез силата на Святия Дух ние
можем да бъдем святи. Чрез същата си-
ла можем горещо да обичаме Господа.

Не бъдете пасивни, когато става
дума за любовта ви към Бога. Направе-
те я център на вашия живот. Насочете
погледа си към Христос, не сваляйте
очи от Него и ще откриете, че започвате
да приличате на Него.

Джак Дир